
VLADIMÍR ŠLECHTA
Záhady
ČARODĚJNICE
AGÁTY



**KNIHY VLADIMÍRA ŠLECHTY**
**V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Záhady čarodějnice Agáty

**Nebezpečná Praha Rudolfa II.**

Italský gambit
Kouřové zrcadlo
Mrtvá bludička
Válka rybníkářů
Rodinné záležitosti

*Připravujeme*

Zlato Lobkoviců

VLADIMÍR ŠLECHTA

# Záhady čarodějnice Agáty

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Vladimír Šlechta, 2026
Cover & Illustration © Jiří Kůs, 2026
Cover Art © Lukáš Tuma, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-352-3 (pdf)

*Mé ženě Haně*

# 1

## ZÁHADA ZTRACENÉ PONOŽKY

„Vstávej, Špacíre, už je bílý den!“

Kocour Špacír se probudil a rozhlédl se po světnici. Otevřenými dveřmi se dovnitř valila řídká bílá mlha. Zdálo se mu docela chladno, možná se přes den oteplí, ale polovina dubna je prostě polovina dubna, s tím nic nenaděláte.

Na bidýlku vedle sporáku podřimoval havran Edgar, hlavu měl zastrčenou pod křídlem. Ten měl povolené spát i přes den, byl totiž už dosti starý.

Špacír se protáhl a vyšel otevřenými dveřmi na palouk před lesní chaloupkou. Byl to opravdu velký kocour, černý jako uhel, jen za krkem měl bílý proužek, který vypadal jako límeček. Levé ucho měl natržené, to byl pozůstatek dávné pranice s jiným kocourem.

„Co se děje, že mě budíš, Agáto?“ zeptal se a zazíval u toho.

„Dneska bude pěkně,“ vysvětlila mu čarodějnice Agáta. „Vyzkouším nové kouzlo, které mi poslala čarodějka Evženie. Při té příležitosti si vyperu prádlo.“

Nebyla ani stará, ani úplně mladá. Bylo jí dvacet pět, jak kocourovi onehdy řekla, pokud si to dobře zapamatoval. Stála tam ustrojená do sukně s velkými kapsami, puntíkovaných ponožek ke kolenům, kotníkových tenisek a pruhovaného námořnického trika s dlouhými rukávy. Kaštanově hnědé vlasy měla spletené do dvou krátkých cůpků.

„Nějaká čarodějka ti poslala kouzlo?“ ujistil se Špacír. „Co je to vůbec za profesi, taková ča-ro-děj-ka?“

„Evženie je čarodějnice jako já,“ vysvětlila mu Agáta. „Jen si říká čarodějka, prý to zní lépe.“

„Aha,“ řekl kocour, který z toho nebyl moudrý. „Co ti poslala za kouzlo?“

„Jmenuje se *poryv větru*. Však uvidíš. Nejdřív si vyperu prádlo, když už budu mít ve vaničce vodu.“

„A co budu dělat já?“

„Vypiješ si mléko, támhle jsem ti ho nalila do misky. Pak mě budeš obdivovat. Budeš říkat ‚óch, ách‘ a ‚tomu bych nikdy nevěřil‘.“

„To mi půjde dobře,“ přikývl kocour.

Přesunul se k misce a začal se věnovat mléku. Čarodějnice Agáta zatím přemístila plechovou vaničku z kůlny tam, kam potřebovala. Použila levitační kouzlo a vanička se sama od sebe zvedla. Plavným pohybem, jako vlaštovka poskládaná z papíru, přelétla na sokl příhodně umístěný přímo před chaloupkou.

„Óch,“ řekl kocour znuděně. „Ách…“

„V zásadě to děláš dobře,“ pochválila ho Agáta. „Jen do toho musíš vložit více úžasu.“

Popadla vědro a začala do vaničky nosit vodu z nádrže pod okapem.

„Proč tu vodu nepřeneseš kouzlem?“ zeptal se kocour.

„Na vodu levitační kouzlo nefunguje,“ vysvětlila mu. „Když jsem to zkoušela, naplněné vědro se pokaždé převrhlo a voda se vylila. Musím to udělat ručně. Ale což, alespoň si zaposiluju. Zesílí mi svaly.“

Když měla ve vaničce vodu, připravila si valchu. Valcha, pokud to nevíte, je zvlněný kus plechu v dřevěném rámu, na kterém se drhne mokré prádlo, dokud se všechna špína ne-

pustí. Dnes už valcha slouží spíše pouze jako hudební nástroj a prádlo na ní perou jen čarodějnice, které žijí v hlubokém lese a nemají do domku zavedenou elektřinu.

Kocourovi na tom však nezáleželo. Automatickou pračku v životě neviděl, a pokud ano, tak to zapomněl.

Agáta přinesla košík s prádlem na vyprání. Jedny z ponožek ukázala kocourovi. „Podívej, Špacíre, jsou úplně nové. Koupila jsem je v Lidlu ve Spálených Pasekách, zrovna měli slevu. Líbí se ti ty červené a zelené proužky? Vypadají obzvlášť dovádivě."

Kocour sice nějaké proužky viděl, ale jen když se opravdu soustředil.

„Dobře víš, Agáto," prohlásil nakvašeně, „že náš kočičí zrak červenou a zelenou nerozlišuje. Ty dvě barvy mi splývají."

„Promiň, zapomněla jsem… Raději se pustím do praní…"

Vyhrnula si rukávy pruhovaného trika, přihodila do vaničky kostku mýdla s jelenem a pustila se do díla. „To je posilováníčko," libovala si, když drhla prádlo o valchu. „Kam se hrabe nějaké fitko."

„Máš pruhované triko – a teď budeš mít i svaly jako námořník," podotkl kocour. „Lidé ve Spálených Pasekách tě budou zdravit zásadně jen *ahoj*. Budou se tě vyptávat: ‚Ahój, mořský vlku, co je to támhle na obzoru? Není to plachta bílá?'"

Nedbala jeho popichování a prala dál. Když měla hotovo, pověsila prádlo na šňůru.

„A teď jedno kouzlíčko," řekla. „Kde mám ten dopis od Evženie?"

Vrátila se do chaloupky a chvíli hledala mezi recepty na povidlovou buchtu a upomínkami z městské knihovny ve Spálených Pasekách.

„Tady je," zaradovala se a vrátila se na palouk před chaloupkou. Ve vaničce zůstala voda, teď už hodně špinavá a plná mydlinek z pracího mýdla.

Natáhla ruce a spustila: „Hou, hou, hou… fíí! Hou, hou, hou… fíí!"

Nic se nedělo.

Když to řekla asi tak podesáté, ozval se kocour Špacír. „Nefunguje to… Mohlo mě to napadnout, když ti zaklínadlo poslala Evženie. Prý ča-ro-děj-ka, chachachachá!"

„Je to jednoduché zaklínadlo, které využívá princip vítr-vlny," vysvětlila mu Agáta. „Něco dělám špatně."

„Vítr-vlny?" zeptal se kocour nedůvěřivě.

„Viděls přece, že když fouká vítr, tak se na rybníku Hliňáku zvednou vlny. Tohle funguje obráceně. Když udělám vlny na vodní hladině, třebas i ve vaničce, vyvolá to vítr."

„Vítr udělá vlny, to ano. Ale že by to šlo i naopak?" zapochyboval Špacír.

„To je právě to kouzlo," vysvětlila mu Agáta. „Magie je nad tvé chápání, jak oba víme, tak si nad tím nelámej svou kocouří hlavičku… Hele, už jsem na to přišla."

Lehce zamávala rukama, ještě jednou zopakovala: „Hou, hou, hou… fíí." Na mydlinkovaté vodě přeběhlo pár vlnek a od vaničky se zvedl větrný vírek. Vzadu za pasekou zalomcoval větvemi stromů.

„Takhle se to dělá!" zajásala Agáta. „Obrátím směr větru proti prádlu! Vítr prádlo usuší a já ho hned seberu!"

„Počkej!" křikl Špacír. „Zadrž! Kouzlo se jmenuje *poryv větru,* nikoliv snad *vlahý vánek* nebo *chladivý větřík*! Nevíš, co se stane!"

Agátu však už nemohlo nic zadržet. Postavila se tak, aby vanička stála mezi ní a prádlem na šňůře. Ještě jednou zavolala „Hou, hou, hou… fíí!" a…

Po špinavé hladině ve vaničce se rozběhly vlnky. Do prádla se opřel vítr, až se rozevlálo. Vzápětí zaznělo krátké, avšak hlasité *FÍÍÍ*, ze kterého zaléhaly uši.

Vítr se změnil ve vichřici. Přetrhla prádelní šňůru a popadla prádlo. Některé kusy zahnala hluboko do lesa, jiné vynesla vysoko nad koruny stromů. Vzápětí se vichřice utišila a na palouk se vrátilo krásné jarní dopoledne.

„Heh," vyhrkla Agáta. Víc ze sebe nedostala. Stála tam jako opařená a civěla na kus přetržené prádelní šňůry. Prádlo bylo pryč. Prostě pryč.

„Musíme myslet pozitivně," řekl po chvíli kocour Špacír. „Odneslo to jenom prádlo. Kdybys obrátila vichřici na druhou stranu, srovnala by nám chaloupku se zemí a neměli bychom kde bydlet. A to ani nemluvím o Edgarovi. Ten by zůstal pod troskami."

„Ponožky…," vydechla Agáta. „Mé nové pruhované ponožky. Teď jsou kdoví kde…"

„Vlastně to nebyla opravdová vichřice," pronesl Špacír. „Jen poryv větru. Určitě to neodnesl daleko. Měli bychom se porozhlédnout po lese a zachránit tolik prádla, kolik dokážeme."

„Posbíráme, co najdeme," přikývla Agáta. „Ale ty ponožky… S červenými a zelenými proužky… Ty bych moc chtěla zpátky."

„Vzbudím Edgara, ať to obhlédne shora. Některé kusy prádla to vyneslo vysoko, nejspíš se zachytily ve větvích."



Kocour vešel do domku a podíval se na bidýlko vedle sporáku. Havran byl konečně vzhůru a mžoural.

„Co to bylo za zvuk, krrá?" zeptal se rozespale. „Co mě to prrobudilo?"

„To byl poryv větru. Roznesl Agátino prádlo po lese."

„Zase zkoušela nějaký experriment, což? Vybuchl jí prřímo do obličeje, krrá."

„Do obličeje ne. Do pověšeného prádla."

„To by se paní prrofesorrce nestalo, krrche-che-che," zasmál se po havraním způsobu. „To bývala jiná čarrodějnice, krrá."

„Agáta je teprve v zácviku," okřikl ho Špacír. „Můžeš být rád, že tě tady nechala, když paní Žofie pověsila řemeslo na hřebík a odstěhovala se. Potřebujeme, abys vyletěl nad stromy a porozhlédl se, co kde zůstalo. Zvládneš to?"

„Dobrrá, dobrrá," pokýval havran kdysi černou, avšak teď už prošedivělou hlavou. „Perrutě mi stále ještě slouží, krrá!"

Protáhl se, zamával křídly a vyletěl otevřenými dveřmi ven. Kocour Špacír vyšel za ním.

„Edgar už odstartoval," oznámil Agátě. „Měli bychom vyrazit, on se ve vzduchu dlouho neudrží."

Agáta popadla velký prádelní koš, aby měla prádlo do čeho dávat, pokud se jim podaří nějaké najít. Společně se Špacírem vyrazili do lesa. Edgar kroužil nad stromy a rozhlížel se.

„Tady na větvi visí trriko, krrá," zakrákal po chvíli. „Je na něm nápis *Podběl na kašel uspěl*. Mám ho shodit dolů?"

„Jen kdyby tě to příliš neobtěžovalo," zahalekala Agáta odspoda. „Byl bys nesmírně laskav."

Ke Špacírovi zašeptala: „Předstírá, že je napůl slepý, ale pořád vidí jako ostříž."

Edgar shodil triko, Agáta ho uložila do koše. Šli lesem a hledali. Byl to přehledný bukový les, kusy rozlétaného prádla nacházeli celkem snadno. Něco se zachytilo v kapradí, další kousky shodil Edgar z větví. Prádelní koš se utěšeně zaplňoval.

„Opravdu to uschlo," podotkla v jednu chvíli Agáta. „Už to ani nemusím znovu věšet na šňůru. A támhle je moje nová červenozelená ponožka… Kde je druhá? Nevidíš ve větvích ponožku, Edgare?"

Edgar se snesl dolů. „Co bylo ve větvích, to už jsem poshazoval. Nic tam nezůstalo, krrá."

„Dál to odletět nemohlo," řekl Špacír. „Zbytek musí být támhle v tom mlází," ukázal packou. Bukový les tam protínal pás hustě narostlých mladých smrčků, skrze který by ponožka jistojistě neproletěla.

Porozhlédli se kolem smrčků, nic však nenašli.

„To je divné," podivil se po chvíli Špacír. „Na téhle větvi je cítit prací mýdlo. Ponožka se tady zachytila. Jenže je pryč."

„Nemohla se jen tak propadnout do země. Co ještě cítíš, Špacíre?" zeptala se Agáta. Dobře věděla, že kočky sice nemají tak dobrý čich jako psi, ale mnohem lepší než lidé.

„Cítím především prací mýdlo. Má výrazný pach. Takový mýdlový."

„To je také správně," přikývla Agáta. „Mýdlo má být cítit jako mýdlo, a ne jako, kupříkladu, vanilka. Tohle je mýdlo s jelenem vyráběné podle tradiční receptury. Když měli v Lidlu retro týden, nakoupila jsem si rovnou tři krabice."

„Tohle je hotová záhada ztrracené ponožky, krrá," poznamenal Edgar, který poskakoval kolem nich. „Je prryč, prryč a prryč… ‚Bylo tu, není tu, havrrani na plotu'," zanotoval svou oblíbenou písničku.

„Huh!" vyhrkl Špacír. „Tady je pár veverčích chloupků! A tady také! Dokonce čichám celkem čerstvý veverčí pach! … Je to jasné, Agáto! Ponožku odnesly veverky!"

„Veverky?" ujistila se Agáta.

„Veverky, ty rezavé zlodějky," přitakal Špacír. „Ne, že bych rozeznával rezavou barvu, ale jako začátek básně je to dobré, nemyslíš? Vlastně už mám celou báseň. Poslouchej."

Zaveršoval:

*„Veverky,*
*zlodějky,*
*ukradly nám ponožku,*
*aby si z ní udělaly*
*před doupětem rohožku."*

„Hoho!" okřikl ho Edgar. „Lépe vol slova, mladý kocourre! Není vhodné obviňovat kdekoho z krrádeže, když od něj něco potřebujeme! Teď to nechte na mně, vy dva amatérři! S tímhle mám zkušenosti, krrá!"

Zaplácal křídly, vylétl vzhůru a usadil se na větev nejbližšího buku. Silným zobákem zabušil do kmene a zakrákoral: „Haló, obyvatelé lesa! Mluví k vám havrran Edgarr! Všichni mě znáte! Býval jsem familiárrem paní prrofesorrky Brraunfuchsové! Chceme vyjednávat, krrá!"

„Čímže to byl?" zeptal se pod bukem Špacír. „Famili-co?"

„Familiárem. To je latinsky. Je to označení zvířecího přítelíčka."

„Já jsem teda tvůj famili-tenhleten, Agáto?"

„Ano. To jsi. Teď mlč. Nahoře se něco děje."

V rozsoše buku nad jejich hlavami vykukovaly dvě rezaté hlavičky. Veverčák a veveřice.

„Co se děje, Edgare? Proč nás budíš?" zeptal se veverčák, i když bylo jasné, že nespali. Bylo totiž už k poledni.

„Je mi nesmírrným potěšením se s vámi setkat, milé veverrky. Nejprrve bychom se měli vzájemně prředstavit. Já jsem Edgarr. Jaká jsou vaše ctěná jména, smím-li se zeptat?"

„Haha," zasmál se veverčák. „Dobrý pokus, havrane. Kdyby ta čarodějnice, která stojí dole pod stromem, znala naše jména, mohla by nás zaklít. Takhle nezmůže nic."

„Byl jsem jen zdvořilý," zaprotestoval Edgar dotčeně. „To samé očekávám od vás."

„Tak dobře," přikývl veverčák. „Můžeš mi říkat Ferda. Mojí manželce můžeš také říkat Ferda."

„Ferrda a Ferrda? Nu což. Rád vás poznávám, milý Ferrdo a milá Ferrdo. Přejdu hned k věci. Dole ve smrrčcích visela ještě před chvílí prruhovaná ponožka."

„Co je to ponožka?" ozvala se veveřice. „My veverky nemáme o ponožce žádnou povědomost. Ani nevíme, jak taková ponožka vypadá."

„Řekněme, že tam na větvi visel jistý podlouhlý předmět…"

„Co visí v lese, to není ničí," přerušil ho veverčák. „Každý si to může vzít. To přece víš, Edgare."

„Takže jste ponožku prřece jen sebrrali?"

„To nepovíme," řekli Ferda a Ferda dvojhlasně.

„Ponožka patrří čarrodějnici Agátě," namítl Edgar.

„Haha, ona ale není opravdová čarodějnice," zasmál se veverčák. „Je to jen holka v zácviku."

„Stará Žofie, to byla panečku čarodějnice," přidala se veveřice. „Z té šel strach."

„A hrůza," doplnil ji veverčák.

„Dobrrá, dobrrá," zakrákoral havran. „Paní prrofesorrka Žofie žel v našem lese již neprřebývá. Odstěhovala se do domova pro přestárrlé čarrodějnice na ostrrově Usedom. Ta by vám ukázala, začje toho loket, vy jedny veverrky, ta by vás porřádně prrohnala, ehm, chtěl jsem rříci: když nám ponožku vrrátíte, tím myslím nepoškozenou, dostanete od Agáty odměnu."

„Jakou odměnu?“ zbystřila veveřice.

„Což třeba pytlík oříšků?“ navrhl Edgar.

„Kde je vezmete? Teď ještě není oříšková sezóna.“

„Agáta koupí oříšky v Lidlu ve Spálených Pasekách.“

Veverky se potichu poradily.

„S tím nesouhlasíme,“ řekl pak veverčák. „Jednak jsou oříšky z pytlíku slané a ty nám nechutnají. I kdyby sehnala nesolené, trvalo by příliš dlouho, než by nám je přinesla. Ovládly by nás cupovací instinkty, ponožku bychom rozcupovali a vystlali si s ní doupátko.“

„Vy si chcete vystlat doupátko?“ zeptala se odspodu Agáta. „Můžu vám dát jinou ponožku, starou a děravou, když mi vrátíte tuhle novou. Vám je přece jedno, že bude děravá!“

„Jenom jednu?“ ozvala se okamžitě veveřice.

„Tak dvě!“

Veverky se opět chvíli radily.

„Chceme tři,“ oznámil veverčák Ferda. „Tři staré a děravé za jednu úplně novou a nepoškozenou. Jen maličko nakousnutou.“

„Maličko nakousnutou?“ zopakovala Agáta s obavou.

„Snadno ji zapošiješ,“ ujistila ji veveřice. „Nikdo to nepozná. Jsme dohodnuti? Tři staré děravé za jednu novou?“

„Nepřeháníte to, veverrky?“ zavrtěl hlavou Edgar.

Veverčák Ferda vylezl z dutiny celý, zeširoka se postavil na zadní nohy a zahulákal: „Začínají se ve mně probouzet cupovací instinkty! Už se neudržím! Rychle sem s nějakou ponožkou! Koukněte na ty zuby,“ vycenil přední hlodáky. „Ponožka bude rozcupovaná jako nic.“

„Špacíre,“ řekla Agáta, „doběhni do chaloupky. Z košíčku na šití vezmi tři ponožky a přines je sem. Co nejrychleji, prosím. Hlavně se nepopíchej o jehly, jsou tam zapíchané do šicího polštářku.“

„Jak poroučíš, má paní," odfrkl si Špacír. „Jsem přece tvůj věrný famili-todlencto."

A vyrazil. K chaloupce to měl zhruba sto padesát metrů a zpátky také tak, dohromady tedy tři sta metrů. Trénovaný lidský atlet uběhne takovou vzdálenost za méně než pětatřicet vteřin a průměrný netrénovaný kocour také tak. Špacír se vrátil k veverčímu buku za minutu a půl, zdrželo ho totiž počítání ponožek.

Přepočítával je snad desetkrát, než se ujistil, že jsou opravdu tři. Kočky nejsou v počtech příliš zběhlé a Špacír nebyl výjimkou.

U buku pak proběhla výměna. Havran Edgar se snesl na zem a popadl tři staré děravé ponožky. Vynesl je nahoru do rozsochy, kde za ně dostal jednu novou, červenozeleně pruhovanou a jen maličko natrženou veverčími hlodáky. Agáta ji uložila do koše k ostatnímu prádlu.



Když se pak vraceli zpátky do chaloupky, Agáta řekla: „Dříve jsem vídala veverky v městském parku. Poskakovaly po cestičkách, přeskakovaly z jednoho stromu na druhý a kormidlovaly těmi svými nadýchanými ocásky. Byly roztomilé. Tyhle, které mluví lidskou řečí, nejsou roztomilé ani trochu. A to, jak přemýšlejí po lidsku, je hotová hrůza."

„Mhm," podotkl Špacír. I on totiž mluvil lidskou řečí a přemýšlel po člověčím, chování veverek mu proto nepřišlo divné. Nenapadlo ho, že v jiných lesích veverky nemluví. Ani kocouři. Jedině snad papoušci, pokud by nějaký ulétl z klece.

Agáta si nadhodila prádelní koš, který jí klouzal z rukou. „Jsem tady akorát pro srandu veverkám," povzdechla si.

Špacír se ji pokusil utěšit. „Časem se to změní, uvidíš. Vyučíš se a pak z tebe půjde strach jako ze staré Žofie. Tedy ne že bych tvou pratetu kdy poznal, ale hodně jsem o ní slyšel."

„To bych nechtěla. Já sice *chci* být zručná čarodějnice, jako byla pratetička Žofie, ale *nechci* šířit strach jako ona. Ani hrůzu."

„Jedna kočičí moudrost říká: ‚Co chceš, co můžeš dostat a co nakonec dostaneš, jsou tři různé věci. Nikdy dopředu nevíš, jak to dopadne.'"

„Tohle že je kočičí moudrost? Vždyť sis to právě vymyslel, Špacíre!"

„Ano, vymyslel," přikývl. „Ale je to moudrost, no ne? A já jsem kočka. Tedy kocour. Takže je to kočičí moudrost a ty se s tím smiř."

# 2

## ZÁHADA ZTRACENÉHO POKLADU

„Někdo k nám jede autem," oznámil Špacír.

Do této chvíle nehybně ležel na zápraží a vyhříval se na sluníčku, teď však zbystřil. Dokonce nadzvedl hlavu a natočil uši, aby lépe slyšel.

„Teď mu to chcíplo. Škyt, škyt… to neškytám já, ale auto. On zkouší znovu nahodit motor. A teď… Nechal sjet auto samospádem pod kopec. Právě parkuje. Už to pochopil."

„Co pochopil, Špacíre?"

„Když k nám někdo jede a překročí jistou hranici, přestanou mu fungovat přístroje na elektřinu. Automobil, kterým se sem pokusil přijet, je sice benziňák, ale nějaká elektřina v něm taky bude. To mi říká moje kočičí chytrost."

„Benzinová auta mají elektrické zapalování," vysvětlila mu Agáta.

„Tak vidíš. Budeme tomu říkat… *Špacírova tajemná linie*… Ta k nám nepropustí žádnou elektřinu. Tedy vlastně, podle zvuku startování ji na okamžik propustí, ale hned ji zas vypne."

„Teď si vymýšlíš, Špacíre. Žádné auto jsem neslyšela. Ani že by startovalo, ani že by parkovalo."

„Protože tvůj člověčí sluch stojí za starou bačkoru. Ostatně už zaparkoval a jde nahoru do kopce. Sem k nám."

Agáta si sáhla na vlasy i na spletené cůpky. „Jde k nám návštěva? Vypadám dobře?“

„Vypadáš dobře, Agáto, jako vždy. A taky pěkně voníš. Samozřejmě jen když z tebe na chvíli vyvane mýdlo s jelenem.“

Agáta se postavila před zrcadlo a zkontrolovala účes. Rozhlédla se, zda je vše uklizené a na svém místě. Znovu si uvědomila, že příbytek už svou samotnou podstatou vzdoruje základním kategoriím „uklizeno“ či „nepořádek“.

Vnitřek chaloupky tvořila jediná velká místnost, půdorysně vytvářela něco mezi čtvercem a kruhem. Stále se však blížila spíše ke čtverci, proto se dalo mluvit o tom, že má čtyři rohy, i když zaoblené. V jednom koutě se nacházela tradiční kuchyně s kamny, ve kterých se topilo dřevem. Hned vedle kamen se podél stěny táhla kuchyňská linka, jež nepozorovatelně přecházela do alchymistické laboratoře s destilační aparaturou umístěnou v druhém koutě. Do třetího koutu si nechala pratetička Žofie nainstalovat velkou postel zpola zakrytou dvěma paravány. Co se týká čtvrtého koutu, tak do toho stavitel vestavěl několik kumbálů, konkrétně spižírnu, komoru na smetáky a koupelnu.

Uprostřed místnosti stál masivní stůl s křeslem obráceným ke vstupním dveřím. Dříve v něm sedávala pratetička Žofie, když přijímala návštěvy, Agáta si do něj zatím ještě netroufala sednout, stále měla pocit, že se pratetička vrátí a pokárá ji. Raději používala některou ze židlí u stolu. Stály tam tři a tři naproti sobě.

To je ovšem jen pro vaši základní představu, jak vnitřek chaloupky vypadal. Je nutné podotknout, že na stěnách viselo množství nejrůznějších předmětů: v kuchyni pokličky, pánve a naběračky, v laboratoři pytlíky se sušenými bylinkami i police na dózy a flakóny, nad postelí župan a trojice

nočních čepců. Na podlaze porůznu stály taburety, komůdky, stojany a věšáky, jeden z nich s šesti parádními dámskými klobouky, jaké se nosily ve dvacátých letech minulého století. Bidýlko s havranem Edgarem v celém tom chaosu víceméně zanikalo.

Každý si však okamžitě všiml dvou věcí, které místnosti dominovaly: Za prvé knihovny z masivního dřeva, přiražené ke stěně mezi postelí a koupelnovým koutem. Za druhé velkého obrazu ve zlaceném rámu, který před sto lety namaloval akademický malíř Hugo Votápek. Pratetička Žofie na něm byla zpodobněna jako ještě poměrně mladá žena, avšak již při těle, v tvídovém kostýmku se sukní pod kolena. Na hlavě měla jeden z kloboučků, které teď visely na věšáku. Ve tváři jí seděl přísný výraz, jenž ji provázel až do hlubokého stáří.

Malými okénky bylo vidět ven na palouk. Opravdu velkým kulatým oknem, které se nedalo otevřít, bylo možno dohlédnout na husté lesy na svazích kopce Hiršberg i na část městečka Spálené Paseky dole v údolí.

Samotná okénka by k osvětlení místnosti nestačila ani přes den, proto se pod vysokým trámovým stropem volně vznášely svítící koule, které sloužily jako lustry a lampy. Dala se u nich regulovat nejen síla osvitu, ale i barva, kupříkladu se dalo zvolit, zda budou svítit bíle, modře či žlutě.

Tam, kde se stěny stýkaly se stropem, bylo vidět malebné sítě utkané pavouky. To však patřilo k celkovému obrazu čarodějnické chaloupky, v tomto případě spíše vilky. Dům, jak hrdě hlásala bronzová plaketa umístěná hned vedle vchodových dveří, vystavěla firma Stavitelství Vrána & syn a dokončila ho v roce 1925.

Takže takhle to vypadalo uvnitř: zmatek a změť vymykající se kontrole. V takovém prostředí se nedal udržovat pořádek.

Dokonce ani nepořádek. Jedinou výhodou bylo, že uvnitř nevznikal prach, a tudíž se ani neusazoval. Prachovky i nejrůznější oprašovadla se tady neuplatnily. Ani košťata. Smetí a suché listí, unášené větrem, zůstávalo způsobně před prahem, i když Agáta nechávala dveře přes den otevřené dokořán. V proniknutí dovnitř mu totiž bránilo jakési kouzlo.



Agáta se ještě jednou prohlédla v zrcadle, uhladila si sukni a vyšla ven, aby přivítala návštěvníka. Ten už ostatně vstoupil na palouk.

Byl to poměrně mladý muž prostředního vzrůstu, avšak z větší části již oplešatělý. Obličej měl hubený, podlouhlý a podobal se chytrému zvířátku z kreslených filmů. Nejspíše lišákovi. Vanula z něj vůně kolínské, před návštěvou se zřejmě důkladně oholil a soudě podle čtverečku náplasti na tváři i pořezal žiletkou. Oblékl se do šedozelených kalhot s velkými postranními kapsami a šedozelené blůzy, pod kterou měl světlou košili s kravatou. Přátelsky se usmíval, v ruce držel koženou aktovku na spisy.

Kráčel Agátě vstříc, setkali se uprostřed paloučku. Způsobně kývl hlavou a pozdravil: „Dobrý den."

I Agáta se uklonila a pozdravila.

„Dovolte, abych se představil," pokračoval mladý muž poněkud mečivým hlasem. „Jmenuji se Jaromil Braunfuchs."

Zároveň Agátě podal vizitku. Vzala si ji a podívala se. Stálo tam:

Mgr. Jaromil Braunfuchs
vedoucí detašovaného pracoviště
Západočeského muzea, pobočka Spálené Paseky

„Cože? Vy se jmenujete Braunfuchs?“ vyhrkla překvapeně. „Jste snad příbuzný pratetičky Žofie?“

„Jsem její pravnuk,“ vysvětlil.

„Vždyť já vás znám! Vy jste ten kluk, který tady pratetičce posluhoval! Obstarával jste jí nákupy, nosil jste jí knihy z místní knihovny. Sekal jste trávu na palouku a dělal jste to kosou. Však víte, elektrická sekačka tady nefunguje. Ani benzinová, svíčky tady nehodí jiskru. Vídala jsem vás, když jsem tu byla u pratetičky na prázdninách! Párkrát jsme spolu i mluvili! Vlastně se jmenujete Jaroušek, že ano?“

„To jsem já,“ přikývl.

„Aha… Já jsem Agáta,“ představila se.

„Já vím,“ přitakal mladý muž.

„My jsme vlastně staří známí… Neměli bychom si tykat?“

Natáhla ruku a on ji stiskl. „Já jsem Jarda. Z Jarouška jsem již vyrostl. Těší mne. Jen bych se rád ujistil: prababička tady není?“

„Ta je pryč.“

„Vyjela si na dovolenou? Nebo do lázní?“

„Je pryč napořád. Já jsem tady místo ní.“

„Napořád?“

„Úplně napořád asi ne, jen na sto let, nebo tak nějak.“

„V něco takového jsem doufal,“ usmál se Jaromil.

„Přišel jsi nám nabídnout, že nám posekáš trávník, Jardo?“ vmísil se do hovoru Špacír, který si připadal přehlížený. „Až nějaká tráva vyroste?“

Jaromila nevyvedlo z míry, že kocour mluví lidskou řečí. Spíš by ho překvapilo, kdyby to neuměl.

„Vlastně jsem přišel požádat o pomoc,“ přiznal se.

„Pomoc s čím?“ zeptala se Agáta.

„Zabývám se teď jistou zajímavou záležitostí, nazývám ji *Záhada ztraceného pokladu*. Zatím jsou to důvěrné informace.

Mohu mluvit otevřeně i před kocourem? Nevyžvaní to potom někde?“

„No dovol?“ prskl Špacír a celý se naježil. Agáta rychle řekla: „Špacír je můj věrný familiár a dělá jen to, oč ho požádám. Rozhodně neroznáší drby. Nemá to v povaze!“

„Omlouvám se, jestli jsem se tě dotkl, kocoure,“ zaksichtil se Jaromil úsměvem chytrého lišáka, bylo však znát, že ho to nijak nemrzí. Jen Špacíra popíchl.

„Získal jsem slibné stopy,“ pokračoval, jako by se nic nestalo. „Seznámil bych vás s nimi,“ pozvedl aktovku na spisy, kterou držel v ruce. „Avšak bez vaší pomoci záhadu nerozlousknu.“

„Říkal jsi *Záhada ztraceného pokladu*?“ ujistila se Agáta.

„Ano. Prababičku bych si netroufal obtěžovat, ta by mě odsud hnala, ale doufám, že ty budeš vstřícnější, Agáto.“

„Tak pojď dovnitř,“ pozvala ho pokynem ruky. „Podívám se na to.“

Jaromilovu vizitku si strčila do kapsy u sukně. Nevšimla si, že na jejím rubu je zasychající kapka krve, nejspíš pocházela od toho, jak se Jaromil ráno pořezal při holení a ranka stále ještě krvácela. Kocour Špacír ovšem krvavou skvrnku dobře viděl a především ji taky cítil svým citlivým čichovým orgánem. Nic však neřekl.



Vešli do domu, Jaromil se usadil ke stolu, pochopitelně nikoliv do křesla, to by si netroufl nikdo.

„Dáš si čaj, Jardo?“ nabídla mu Agáta. „Mám tady mátový, třezalkový, heřmánkový… Také mám čaj jako takový, koupený v Lidlu.“

„Dal bych si čaj z Lidlu, děkuji.“

Agáta přihodila do sporáku pár polínek a postavila na plotnu konvici. Jaromil už vytahoval z aktovky papíry a pokládal je na stůl.

Havran Edgar na svém bidýlku, probuzený hovorem, vytáhl hlavu zpod křídla, zamžoural a zaskřehotal: „Á! To je přeci Jarroušek! Přišel jsi na návštěvu?“

Jaromil se na něj podíval a přikývl. „Ano, přišel jsem na návštěvu.“

„Jdeš pozdě!“ obořil se na něj Edgar. „Paní prrofesorrka je prryč! Nikdy se nevrrátí, krrá!“

„Já jsem přišel za slečnou Agátou,“ ohradil se magistr Braunfuchs. „Je to moje dobrá známá z dřívějška!“

„Prro mě za mě si dělej, co chceš, Jarroušku,“ zaskřehotal Edgar. „Jestli k ní budeš dotěrrný a ona tě začarruje, tak si ke mně nechoď stěžovat.“

Znovu vrátil hlavu pod křídlo a chystal se pokračovat ve spánku.

„Kde teď prababička vůbec je?“ zeptal se Jaromil, když bylo jasné, že Edgar opět usnul a od bidýlka dolehlo slabé pochrupování.

„Máš strach, že se tu z ničeho nic objeví a začne řádit, což?“ popíchl ho Špacír, který se usadil na volné židli.

„Ano, dalo by se to tak říct,“ připustil Jaromil Braunfuchs. „Vždyť se s námi ani nerozloučila. Po Spálených Pasekách se před měsícem či před dvěma začalo proslýchat, že odjela a místo ní jsi tu ty, Agáto. Nikdo si však netroufal přijít až sem a zeptat se.“

„Nabídli jí místo v domově pro přestárlé čarodějnice a čaroděje na ostrově Usedom,“ vysvětlil mu Špacír. „Ta už se nevrátí.“

„Jen aby,“ zapochyboval Jaromil. „U prababičky Žofie jeden nikdy neví… Jak ti vlastně říkají, kocoure?“

„Já jsem Špacír, zapamatuj si to. Nebudu to opakovat dvakrát."

„Hlavně že jste tady vy dva, bude s vámi lepší domluva než s prababičkou a s jejím Edgarem. Alespoň doufám."

Agáta postavila na stůl dva hrnky, jeden s čajem z Lidlu pro Jardu, druhý s mátovým čajem pro sebe. „Tak co máš na srdci, Jardo?"

„Jedná se o jednu známou místní záležitost," vysvětlil jí.

„O nějakou báji? Nebo pověst?" ujistila se Agáta.

„Bájí bych to nenazval. To, o čem mluvím, se skutečně stalo. Jedná se o vyloupení Družstevní záložny ve Spálených Pasekách v roce 1926. Pachatele dopadli, lup však nebyl nikdy vypátrán. Pachatel, jistý Ferdinand Kolísko, kasař, odmítl prozradit, kam ho ukryl. Tady jsem si dovolil přinést příslušnou stránku ze starých a později digitalizovaných novin. Raději jsem ji vytiskl. Předpokládám, že tu nemáte přístup na internet. Nebo máte?"

„Nemáme," zavrtěla Agáta hlavou. „A zdá se, že v dohledné době ani mít nebudeme."

„Nacházíme se totiž za Špacírovou tajemnou linií," vysvětlil mu kocour. „Tady elektrika nefunguje."

„Špacírovou linií?" ubezpečil se Jaromil.

„Pojmenovali ji podle objevitele a tím jsem já. Kocour Špacír."

„Tady elektřina nefungovala nikdy, to je známá věc," ohradil se Jaromil. „Nemohl jsi to objevit ty! Ledaže bys to udělal před sto lety, když se ji sem pokoušeli zavést."

„Tak proč jsi zkoušel vyjet autem až na palouk, když o Špacírově linii víš už sto let? Aha? Proč jsi trápil startér a šlapal na plyn, když ti to pokaždé zdechlo?"

„Hranice linie přeci nejsou stabilní," vysvětlil mu Jaromil. „Průběžně se mění. Doufal jsem, že vyjedu ještě o kousek

výš, je tam pěkný plácek na parkování a můžu se tam i otočit. Takhle jsem musel tři sta metrů dolů z kopce couvat."

„Mluvíš o Špacírově tajemné linii, Jardo," upozornil ho Špacír. „Používej správné názvosloví a nevynechávej přívlastky."

„No teda?" podivil se Jaromil. „Kocour ví, co jsou přívlastky!"

„Přestaňte se hádat, vy dva," okřikla je Agáta. „Nechte mne, ať si to přečtu."

Přitáhla si papíry s tištěným textem a sepnuté kancelářskou sponkou. Byla to kopie stránky ze starých *Plzeňských listů*, pocházejících, jak někdo připsal propiskou, z roku 1933. Četla nahlas, aby z toho něco měl i Špacír.

Stálo tam:

**Život a smrt kasaře Kolíska**

Minulý týden zemřel v plzeňské věznici Bory proslulý kasař Ferdinand Kolísko. Během výkonu trestu se nakazil tuberkulózou a smrt si pro něj přišla v 58 letech. Do konce trestu mu zbývaly čtyři roky, avšak pokud by prozradil, kde ukrývá svůj poslední lup, mohl vyjít z vězení takřka okamžitě. To však nikdy neučinil.

Ferdinand Kolísko byl ve své době známou firmou, zkušenosti nabral ještě před Velkou válkou za Rakouska-Uherska. Jeho poslední „prací" neboli „ránou", jak se říká v kasařském žargonu, byla Družstevní záložna ve Spálených Pasekách, ze které si odnesl více než milión korun československých. Jeho „rukopis" byl natolik zřejmý, že pražští kriminalisté, pověření vyšetřováním, si pro něj došli najisto. Objevili ho však až po týdnu, protože se skrýval. Tím mu poskytli čas k ukrytí lupu.

Ferdinand Kolísko už od začátku vyšetřování zapíral a k loupeži se nikdy nepřiznal. Byl odsouzen na základě usvědčujících důkazů a svědectví. Předně to byly jasné a zřetelné stopy pracovních bot s charakteristickými šrámy a nestandardním umístěním cvočků, které zanechal v popelu vysypaném z ohnivzdorné pokladny. Kriminalisté stopy zdokumentovali a vyfotografovali, záznamy později porovnali s botami, jež našli v Kolískově bytě. Kolísko zapomněl boty vyhodit, či snad byly jeho oblíbené a nechtěl se jich vzdát. Za druhé se soudce opřel o výpovědi svědků, kteří Kolíska bezpečně identifikovali. Potvrdili, že byl v inkriminovaný den v Sovích Mlýnech, nasedl tam na vlak a odjel do Plzně. Podotýkáme, Soví mlýny se nacházejí nedaleko Spálených Pasek.

Do třetice bylo u Kolíska zajištěno několik indických bankovek, takzvaných rupií. Jisté množství indických rupií bylo v dané době uloženo v sejfu Družstevní záložny. Kolísko si jich několik nechal v peněžence, patrně aby se jimi chlubil jako kuriozitou či snad pro štěstí. Přinesly mu však smůlu.

Shrnuto a podtrženo: Ferdinand Kolísko byl odsouzen k osmiletému trestu odnětí svobody nepodmíněně a cennosti, ukradené z Družstevní záložny, nebyly nikdy nalezeny. Svědkové vypověděli, že ze sovomlýnského nádraží odcestoval do Plzně s prázdnýma rukama. Proto se předpokládalo, že zavazadlo s lupem předal před nástupem do vlaku komplicovi, stejně tak i brašnu s kasařským náčiním.

Dle vyjádření vězeňské správy byl Ferdinand Kolísko vzorovým vězněm, bez odmlouvání plnil své povinnosti, nikdy se nebouřil ani neprotestoval. Vypomáhal

ve vězeňské knihovně. Společně s několika dalšími intelektuálně založenými vězni s laskavým svolením vězeňské správy vydával tištěný občasník příhodně nazvaný Zamřížované rozhledy. V něm uveřejnil několik svých neumělých básní. Jedna z nich je opravdu pozoruhodná, nikoliv snad básnickými kvalitami, ale svým obsahem. Posuďte sami.

**PALOUČEK**

Báseň napsaná Ferdinandem Kolískem

Na paloučku žába dřepí,
žába, která nekváká,
všichni kolem jdou jak slepí,
nic je tady neláká.

Žába tady kufr stráží,
od toho tu žába je,
bankocetle, obligace,
akcie i rupie.

Na paloučku žába dřepí,
hlídá, všechny odhání,
bude tady dřepět stále,
až do světa skonání.

Toto je tedy inkriminovaná báseň. Přímo návodná je poznámka o indických rupiích, o kterých jsme se již zmiňovali výše. Báseň vrhla na celou záležitost úplně nové světlo. Kdekdo usoudil, že Kolísko žádného komplice neměl, ostatně vždy pracoval bez pomocníků. Ze Spálených Pasek došel na sovomlýnské nádraží pěšky,

je to asi deset kilometrů, a lup i kasařské náčiní schoval někde poblíž cesty.

Hned po uveřejnění básně v Zamřížovaných rozhledech, což se stalo v loňském roce, se rozběhla další vlna pátrání. Okolí deset kilometrů dlouhé cesty ze Spálených Pasek do Sovích Mlýnů bylo pečlivě propátráno četnými skupinami policistů. A nedosti na tom. Do Spálených Mlýnů se začaly sjíždět houfy samostatných pátračů a hledaly na vlastní pěst. Do té doby nepříliš známé Spálené Paseky se tak staly vyhledávanou turistickou atrakcí a, jak se zdá, pátrací horečka dosud zcela nepolevila. Zatím však nikdo nic nenašel a lup v hodnotě jednoho miliónu korun československých zůstává nezvěstný. Pokud ho však už někdo nenašel a v tichosti neodnesl.

Je ovšem možné, že ze strany Ferdinanda Kolíska se jednalo o jakýsi žert. Mystifikaci. Pravdu se však nejspíš nikdy nedozvíme, Ferdinand Kolísko si odnesl svá tajemství do hrobu.



Když Agáta dočetla, vzhlédla. Uviděla, že Jaromil na stole rozložil turistickou mapu.

Ukázal prstem. „Tady je náměstí Spálených Pasek, na něm se v roce 1926 nacházela Družstevní záložna. Z náměstí vychází turisticky značená cesta, to je tahle zelená linka. Cesta vede z městečka, pokračuje podél okraje lesa a končí na sovomlýnském nádraží. Kolísko zřejmě předpokládal, že na tamním nádraží bude méně lidí než ve Spálených Pasekách a to znamená méně svědků. V tom se však přepočítal. Jakožto cizince si ho všimlo zhruba pět lidí včetně výpravčího

a průvodčího ve vlaku. Později ho u soudu identifikovali. Součástí Kolískova plánu zřejmě bylo, že lup i kasařský vercajk ukryje poblíž cesty a pro oboje se vrátí, až utichne rozruch. Třeba i za měsíc nebo za dva. Za týden ho však zatkli, odsoudili a z vězení už nevyšel."

„Ty jsi po té cestě někdy šel, Jardo?" zeptala se Agáta.

„Mnohokrát. Jako kluci jsme tudy chodili znovu a znovu. Zacházeli jsme do lesa i na louku na druhé straně cesty. Hledali jsme žábu, která hlídá Kolískův lup."

„Žábu, která nekváká."

„Nikdy jsem nevěděl, jak si mám takovou žábu představit."

„Teď už to víš?" zeptal se Špacír.

„Tuším to. Ještě než se pustím do vysvětlování, připomenu, že les na Hiršbergu není jako jiné lesy. Když se pustíš určitým směrem, oklikou tě to zase vrátí zpátky. Je tady, abych tak řekl, jakýsi bludný kořen. Či spíše více bludných kořenů."

„Nesmysl," odsekl prudce Špacír. „Občas se toulám lesem, někdy i dost daleko. Ničeho takového jsem si nevšiml."

Jaromil se na něj zkoumavě zadíval. „Touláš se lesem? Lovíš veverky a zajíčky? Vybíráš ptáčkům hnízda? Víš vůbec, Agáto, že takový toulavý kocour je pro drobnou lesní zvěř hotová pohroma?"

„On nic takového nedělá," zavrtěla hlavou. „Dostává ode mne mléko z krabice a kočičí granule koupené v Lidlu. Nemá zapotřebí lovit."

„Jasně že nedělám," ohradil se dotčeně Špacír. „Nelovím nic, co se mnou diskutuje! A co mne poučuje o lidských právech! Jako by se lidská práva vztahovala i na sýkory a myši! Ale stejně to dělají! Jak mne uvidí, hned na mne pokřikují: ‚Hej, kocoure, slyšel jsi o všeobecné deklaraci lidských práv z roku 1976?'"

„Tohle dělají?" podivil se Jaromil.

„Jistěže dělají. Takového mluvícího jídla bych se ani nedotkl. Ale to jsme odbočili. Mluvil jsi o bludných kořenech. Či spíše jsi na bludné kořeny sváděl svoji chabou orientaci v prostoru, Jardo."

Jaromil, namísto aby odsekl, se usmál. V té chvíli se ještě více podobal chytrému lišákovi z kresleného filmu.

Vytáhl ze štůsku papírů další potištěný list.

„Něco jsem našel v *Pasekářských zvěstech,* které právě digitalizujeme."

„V *Pasekářských zvěstech*?" ujistila se Agáta.

„Byly to místní noviny," vysvětlil Jaromil. „Vycházely od roku 1923 až do podzimu 1931, kdy je zařízla velká hospodářská krize. Jako ostatně kdeco. Tady je článek z roku 1926, zajímavá je doprovodná fotografie. Ledacos nám vyjasní."

Podal papír Agátě a ta se podívala. Článek se jmenoval „Otevření piknikového paloučku pro veřejnost". *Z*ahrnoval krátký text a doplňovala ho velká černobílá fotografie. Na snímku bylo zachyceno několik lidí v družném rozhovoru oblečených tak, jak bylo v té době zvykem. Páni přišli v oblecích s kravatami, dámy ve světlých šatech s nabíranými rukávy a se sukněmi až na zem. Jedni i druzí měli na hlavách klobouky, pánové pánské a dámy dámské.

Agáta si nejprve přečetla text.

Na palouku v lese na kopci Hiršberg byl dne 6. května 1926 slavnostně otevřen piknikový palouček. Předmětné místo se nachází na pozemcích pana továrníka Braunfuchse, avšak jeho dcera, slečna profesorka Žofie Braunfuchsová, převzala nad piknikovým paloučkem patronát a zpřístupnila ho pro veřejnost.

Palouček se nachází v pohodlné docházkové vzdálenosti dva a půl kilometru od spálenopaseckého ná-

městí. Místní okrašlovací spolek ho patřičně vyzdobil a vybavil lavičkami, vyvýšeným ohništěm, veřejnými záchodky odpovídajícími požadavkům dvacátého století a uměleckou sochou akademického sochaře Mojmíra Bezoušky. Prostředky na vybavení paloučku laskavě věnoval pan továrník Josef Braunfuchs. Na přiložené fotografii vidíme v popředí ředitele místního gymnázia pana Antonína Nedvěda ve společnosti paní profesorky Žofie Braunfuchsové, dále pak dámy a pány z okrašlovacího spolku. Zleva doprava: předseda spolku drogista Lumír Kapr, jeho choť Evženie Kaprová, lékárník Lumír Strnad. Úplně napravo šéfredaktor Pasekářských zvěstí Jan Sýkora a jeho snoubenka slečna Juliána Mihulová. Pan továrník Josef Braunfuchs nemohl se slavnostního otevření zúčastnit, jeho zdravotní stav není zcela uspokojivý. Nicméně mu přejeme brzké uzdravení.

Agáta četla nahlas, aby i Špacír mohl věc posoudit. Nebylo jí zcela jasné, co by měla z článku vyčíst. Ještě jednou se podívala na fotografii.

„Ale," vyhrkla překvapeně, „ta socha v pozadí! Vždyť je to žába!"

„Ano," přikývl Jaromil. „Žába, která z pochopitelných důvodů nekváká."

„Protože je kamenná," doplnil ho Špacír.

„Znamená to tedy, že kasař Kolísko ukryl lup na piknikovém paloučku?" nadhodila Agáta.

„Nabízí se to samo," přikývl Jaromil.

„Ale když jsem já tady trávila prázdniny, různě jsem chodila po lese na houby, na borůvky či prostě jen na procházku. Takový palouček s žábou jsem nikde neviděla. Jenže…

Musí být přece někde poblíž! V pohodlné docházkové vzdálenosti od Spálených Pasek, jak se píše v článku! Přístupný široké veřejnosti!“

„To je záhada,“ přikývl Jaromil. „Teď už to není jen záhada ztraceného pokladu, ale i záhada ztraceného paloučku. Ty jsi takový palouček viděl, Špacíre, když ses toulal lesem?“

„Ne…,“ vydechl kocour užasle. „Ale… Už je to sto let, co ho otevřeli, ne? Za tu dobu to tam nejspíš vypadá jako v té básni.“

„V jaké básni?“ zeptali se Agáta i Jaromil současně.

„Přednesu vám ji, vy nevzdělanci. Poslouchejte.“

Špacír se pohodlně usadil na židli, pravou přední tlapkou si udával rytmus. Procítěně zarecitoval:

*„Když pustou pouští já jsem jednou šel,*
*kamennou hlavu ležet jsem tam zřel.*
*Kamenné nohy vedle z písku ční,*
*na kusy trup na straně půlnoční.*
*Na soklu kamenném tam nápis stál:*
*Jsem Ozymandias, všech králů král,*
*žasni nad dílem, jež jsem tu zbudoval:*
*paláce vznosnější, než dosud viděl svět,*
*chrám k poctě bohů a letohrádků pět,*
*zahrady stinné, v nichž ptáci mohou pět…*
*Jak nápis ten mne vyzýval,*
*já zastavil se, zahleděl se v dál*
*a uviděl jen písek, který tam vítr svál.“*

„No teda,“ vydechla Agáta, „tohle jsi složil ty, Špacíre?“

„To asi ne,“ ozval se místo Špacíra Jaromil. „Je to slavná báseň, kterou začátkem devatenáctého století napsal anglický romantik Percy Bysshe Shelley. Avšak nevím, v jakém je to překladu.“

„V mém vlastním," vysvětlil mu Špacír. „Chci jen říct, že takhle to teď určitě vypadá na paloučku: žába na kusy a všechno ostatní roztřískané, zarostlé lesem a kapradím. Není divu, že jsme to místo nenašli."

„I tak tam může být poklad," nadhodil Jaromil.

„To si nemyslím," zavrtěla hlavou Agáta. „Už dávno by ho našli lidé, kteří si tam přišli uspořádat piknik."

„Nikoliv nutně," řekl Jaromil. „Domnívám se, že prababička palouk znepřístupnila. Zakryla ho maskovacím kouzlem."

„Proč by něco takového dělala?" podivila se Agáta.

„Mám takovou teorii," vysvětlil jí Jaromil. „Je založena na řečech, které se odedávna vedou v naší rodině. Prababička Žofie učila na místním gymnáziu, avšak v roce 1926 ji z ničeho nic vyhodili. Takhle se to šuška, i když jen potichu a potají. Prababičky se na to pochopitelně nikdy nikdo nezeptal, rozzuřilo by ji to a začala by řádit."

„Ona učila na gymnáziu?" zeptala se Agáta. „Vlastně asi ano. V tom článku je to napsáno. Co učila?"

„Latinu a přírodopis, pokud vím."

„Teď už je mi jasné, proč o ní místní lidé mluví jako o paní profesorce. Proč ji vyhodili?"

„Oficiálně odešla sama. Tady je o tom zmínka v novinách."

Jaromil jí přistrčil další vytištěný list z *Pasekářských zvěstí* s krátkými oznámeními, jednu zprávu už dříve orámoval žlutým zvýrazňovačem.

Slečna Žofie Braunfuchsová, dcera pana továrníka Josefa Braunfuchse, na vlastní žádost a z osobních důvodů rezignovala na pozici profesorky latiny a přírodopisu na místním gymnáziu. Pro ředitelství gymnázia

ve Spálených Pasekách je to mimořádně nepříjemná situace, do konce školního roku totiž zbývají necelé dva měsíce. Pan ředitel Antonín Nedvěd však přislíbil, že za slečnu profesorku najde plnohodnotnou náhradu, která školní rok dokončí.

„Píše se tady, že odešla sama a dobrovolně," podotkla Agáta. „Na vlastní žádost."

„Vyhodili ji," řekl Jaromil přesvědčeně. „Do novin napsali takové ty obvyklé řečičky, aby uklidnili veřejnost. Tak se to tehdy dělalo."

„Proč ji vyhodili?"

„Čekala totiž dítě, konkrétně mého dědečka, a nebyla vdaná. I v novinách o ní píšou jako o slečně. To byl v té době ohromný skandál. Jejího otce, mého prapradědečka, to zdrtilo natolik, že se mu přitížilo. O tom se píše i v článku s paloučkem. Nakonec se zotavil a zemřel až v době velké krize v roce 1931, když přišel o továrnu. Skolil ho druhý infarkt."

„Takže," zamyslela se Agáta, „ty si myslíš, Jardo, že pratetička Žofie palouček nejprve zpřístupnila pro veřejnost, ale pak, když ji vyhodili, se naštvala a zakryla ho maskovacím kouzlem?"

„Časově to odpovídá," přikývl Jaromil. „Abych to řekl úplně celé, tak článek o piknikovém paloučku jsem v *Pasekářských zvěstech* objevil před zhruba dvěma týdny. Od té doby jsem zjistil další podrobnosti. Vše do sebe zapadá."

„Jaké podrobnosti?"

„Vyptával jsem se v rodině. Nechtěli o tom mluvit, ale tu a tam mi někdo něco naznačil. Pátral jsem v digitalizovaných plzeňských archivech ohledně případu kasaře Kolíska. Jakožto zaměstnanec Západočeského muzea mám do archivů naštěstí přístup. Ledacos se dá vyčíst i z téhle fotografie pik-

nikového paloučku. Všimněte si například, že ředitel gymnázia se tváří poněkud zaraženě."

„Pratetička mu nejspíš právě sdělila onu šťastnou novinu," nadhodila Agáta. „Že je v očekávání."

„Pro něj to nebyla šťastná novina," pokrčil rameny Jaromil. „Ale skandál, který musel vyřešit ihned a pokud možno potichu. Ani prababičku nenechal, aby doučila školní rok. Do týdne byla z gymnázia pryč."

„Hm… Hm… Jak to souvisí s kasařem Kolískem?"

„Domnívám se, že velmi úzce. Prababička Žofie nechala vybudovat piknikový palouček na pozemku, který tehdy vlastnil její otec. Tím si chtěla zavázat honoraci Spálených Pasek. Přesvědčit je, aby její nemanželské dítě přehlédli. Ale nestačilo to, ředitel gymnázia ji okamžitě vyhodil. Samozřejmě to zakamuflovali jako vzájemnou dohodu, tak se to tenkrát dělalo. Avšak prababička Žofie si to nenechala líbit. Za jiných okolností by řádila jako tajfun, domnívám se, že přeci jen brala ohled na svého otce, který se právě zotavoval z infarktu. Naoko přistoupila na jejich hru, nikdy to však Spáleným Pasekám neodpustila. Jejím prvním krokem bylo, že zamezila veřejnosti přístup na piknikový palouček. A teď se konečně dostávám k těm souvislostem. Právě během onoho týdne, kdy se dohadovala s ředitelem gymnázia, vyloupil kasař Kolísko družstevní záložnu. Myslím si, že si lup uschoval na paloučku den nebo dva předtím, než ho prababička přikryla maskovacím kouzlem. Je to pouhá shoda okolností, ale takovéhle náhody se prostě dějí. Nikdo pak nikdy nenašel ani Kolískovu kořist, ani samotný palouček."

„To zní logicky," přikývla Agáta. „Avšak co já s tím?"

„To je přece jasné," vstoupil do hovoru Špacír. „Jedna čarodějnice palouk zakouzlila, druhá ho zase odkouzlí. Ta druhá jsi ty, Agáto."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Záhady čarodějnice Agáty**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.